

Zachraňte Steva

Udělá cokoli, aby získal její srdce

„Román nabitý humorem
a zpracovanými
postavami, který nebudete
schopni odložit.“

School Library
Journal

Jenni Hendriks
& Ted Caplan

Zachraňte
steva

Chuckovi

Copyright © 2020 by Jennifer Hendriks and Ted Caplan

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Gorčáková, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1821-4 (pdf)

Zachraňte Steva

Jenni Hendriks
& Ted Caplan

1.

Dnes konečně pozvu Kaiu Gonzalesovou na rande.

Díval jsem se, jak si svou čerstvě natřenou skříňku ozdobila nálepkou se sloganem „Zachraňme mokřady“. Byl první den třetího ročníku na střední. A tohle byla naše nálepka.

Záchrana mokřadů v Santa Claře nás letos v létě spojila. Spolu s dalšími místními aktivisty (kteří byli vesměs o dost starší než my) jsme jednu noc drželi hlídku na okraji přírodní rezervace, kde se měl stavět nový bytový komplex. Kaia chodila permanentně pozdě, ale zato nám nosila nanuky nebo plechovky se sprejem a skandovala ze všech nejhlasitěji. Prakticky to nejkrásnější, co jsem kdy viděl, bylo, když křičela do megafonu na projíždějící auta. Společně jsme přestáli sálající slunce, rozteklé sendviče s džemem a burákovým máslem a nepředstavitelnou lhostejnost veřejnosti. Ale nikdy jsme doopravdy neměli příležitost se spolu bavit, až na tu jednu noc. Spolu s menší skupinkou dospělých nás dva vybrali, abychom budoucí staveniště obsadili, a zabránili tak buldozerům se tam vetřít, zatímco aktivisti spali. Pod třpytivou noční oblohou, zatímco nás komáři požírali zaživa, jsme si navzájem předčítali z knihy *Neobyvatelná Země: Život po oteplení*, abychom se udrželi vzhůru. Jeden po druhém všichni postupně odpadli. Kolem půlnoci jsem zůstal už jen já a Kaia. Společně jsme

dočetli knihu. Bok po boku jsme sledovali, jak nad močálem vychází slunce, a přemítali jsme, kolikrát lidstvo jeho východ vůbec ještě spatří. Měl jsem se jí zeptat hned tehdy. Byl by to dokonalý moment. Ale dorazila policie a pozatýkala nás. Pak jsem měl špatnou reakci na všechny ty komáří štípance a musel týden zůstat doma. Tou dobou se už do věci vložily soudy a bytový projekt zastavily. Což bylo super až na to, že jsem od té doby Kaiu neviděl.

Až teď. Když jsem na chodbě hledal svou novou skříňku, všimla si mě jako první a přiběhla za mnou. Dlouhé hnědé vlasy jí sahaly až k nápisu „Pochod za naše životy“ na jejím tričku. Nějak se mi povedlo aspoň zamumlat „Ahoj“ a ona nejenže mě taky pozdravila, ale zvedla dlaň a pláclí jsme si. Pláclá si se mnou!

A teď si jako první věc na svou zbrusu novou skříňku nalepila naši samolepku. To byl důkaz, že pro ni znamenala tolik co pro mě. Že jo? Problém byl, že Kaia se angažovala ve všem. Brzo může přijít nový projekt, který zastíní ten náš. Dnes byl dokonalý den, abych ji pozval na rande. A už jsem jen potřeboval dokonalý okamžik.

2.

Dnes konečně pozvu Kaiu Gonzalesovou na rande.

Kaia právě předsedala první schůzi spolku Rasová diversity v učebně paní Hahnové. Už to byl měsíc, co jsem u její skříňky vzal do zaječích. Ten správný okamžik nepřišel.

Napadlo mě, že to udělám na schůzi Aliance gay a heterosexuálních studentů, ale přišlo mi to moc heterocentrické.

Pak jsem se jí skoro zeptal na zasedání školní bezpečnostní rady, ale všechny ty řeči o střelbě ve školách moc na romantice nepřidávaly.

Nemělo mě překvapit, když přišla na schůzi Rasové diversity. Ale i tak, když jsem ji viděl kráčet ke stolu v čele učebny a jak si vyžádala klid v místnosti, zamrazilo mě. Všimla si, že sedím vzadu (nechtěl jsem zabírat místa vpředu jako privilegovaný běloch), ukázala mi palec nahoru a řekla mi, že se jí líbí moje tričko s nápisem „Běloši za černošské životy“. Zrovna teď spolek jako takový kritizovala, protože v něm samotném chyběla dostatečná diversity. Cítil jsem sálavou vlnu jejího hněvu, jak se přese mě přelévá jako teplý vánek.

To bylo ono. Po setkání jí řeknu, jak moc mě inspiruje. Pak se zeptám, jestli už viděla ten nový dokument od Avy DuVerneyové. A pak ji pozvu na rande. Bude to ta správná chvíle. Dokonalá chvíle.

3.

Dnes konečně pozvu Kaiu Gonzalesovou na rande.

Otevřel jsem krabici s plakáty a jeden nalepil na betonovou zeď na školním dvoře. Udělal jsem krok zpátky a obdivoval svůj vlastní design a slogan pro školní projekt *San Buenaventura bez brček* – kluka, co s provinilým obličejem pije velkým plastovým brčkem milkshake se slovy: „Nebuď cucák!“ Po velmi náročné soutěži ho vybrala komise pro nižší spotřebu plastů jako vítězný projekt. A teď bude viset po celé škole. Jeden jsem si schoval stranou a podepsal ho (samo sebou ironicky). Až ho dám Kaie, určitě se jí bude líbit moje kombinace humoru a environmentálního aktivismu a pak už ji rozhodně pozvu na rande. Předtím to prostě nebylo ještě ono. Ale teď se blížila zima, tak proč se lépe nepoznat nad sklenicí vaječného koňaku a talířem plným tamales?

4.

Dnes konečně pozvu Kaiu Gonzalesovou na rande.

Stál jsem za ní v řadě v místní organické kavárně a nemohl uvěřit vlastnímu štěstí, že jsem na ni teď o zimních prázdninách natrefil. Tři minuty jsme se bavili o pěstování fair trade kávy v zastínění. A jakmile si objednáme svoje ledové mocha-cino, rozhodně ji pozvu na rande. Byla to dokonalá chvíle.

I když na druhou stranu bylo v kavárně docela hlučno. A Kaia vypadala, že možná trochu spěchá, a taky...

5.

Dnes konečně pozvu Kaiu Gonzalesovou na rande.
Je středa. Středy máme oba rádi.

6.

Dnes konečně pozvu Kaiu Gonzalesovou na rande.

Pochodovali jsme v kruzích před akvaparkem Channels Islands a protestovali proti jejich novému exponátu žraloka bílého. Channel Islands byla místní verze parku SeaWorld, ale menší a s horší reputací.

Sledoval jsem Kaiin culík, který se hypnoticky pohupoval sem a tam, zatímco skandovala: „Svo-bo-du! Žra-lo-ku!“ Myslel jsem, že krásnější už ani být nemůže, ale mořský vánek jí z culíku osvobodil pár kudrlin a na kůži se jí leskl pot z našeho více než tříhodinového protestu. Skandovali jsme tři různá hesla („Svobodu, ne zajetí!“ „Hej hou, hej rup, žralok bude v moři cobydup!“ a „Co chceme? Osvobodit žraloka! Kdy to chceme? Do dne, a ne do roka!“). Kaia si všimla mé protestní cedule, se kterou jsem si hrál celou noc, a byl jsem si jistý, že na ni udělala dojem. Stále po ní pokukovala a smála se na mě. Že by se mnou flirtovala?

Znovu prošla kolem mě. Počkat. To na mě mrkla? Možná měla alergii. Mohl z alergie člověk zavírat jen jedno oko? Ne. Mrkla na mě. Stopro na mě mrkla. To muselo být znamení. Naznačovala mi, že chce, abych ji pozval na rande. Ach bože. Co když na to čekala celé měsíce? Co když to mezi námi začínalo být divné, protože jsem z nějakého důvodu nedokázal

vyslovit tuhle monumentální myšlenku a ta mezi námi teď trapně visela? Rozhodně ji pozvu dneska. Očividně to chtěla.

„Hej, Came, nestůj tu jak solnej sloup!“ ozvalo se a já si uvědomil, že jsem se zatoulal v myšlenkách a zapomněl se pohybovat. Skupina se za mnou srazila jako akordeon. Todd Moon, stárnoucí surfař s culíkem a vedoucí Společnosti za lidská práva, která tuto akci organizovala, mi mile pokynul, abych pokračoval. Vždycky byl obzvláště příjemný na všechny středoškoláky, co se ukázali. Říkal, že dodáváme protestu „drsnější vajíčko“. Nikdo by o mně nikdy doopravdy neřekl, že jsem „drsnější“, ale i tak jsem to ocenil.

„Sorry,“ omluvil jsem se a zase začal pochodovat. Už jsem se vůbec neodvážil na Kaii podívat. Očividně jsem se musel soustředit jen na protest. „Svo-bo-du! Žra-lo-ku!“ hulákal jsem. Zimní vzduch mi pomáhal se zase zklidnit.

„Hele, kámo, jdi do toho.“ Todd ukázal na Kaii. „Zíráš na tu kočku už celé hodiny. Co je lepšího než si po protestu vrznout?“

„Vrznout, Todde?“ zpražila ho Patrice, přehodila si přes rameno copánky a zle na něj zírala. „To jako fakt? Ty pořád říkáš vrznout?“ Patrice Woodsonová byla spolupředsedkyně společnosti a nesnesla žádné Toddovy hovadiny. Vlastně vůbec nic.

Z toho, jak pořád opakovali *vrznout*, jsem znervózněl a rozhodl jsem se uvést věci na pravou míru. „Ona není žádná... já se nepokouším... jako... já ji chci jenom pozvat na rande.“ Todd pokrčil rameny. Moje vysvětlení ho zřejmě zklamalo.

„Hej!“ Od vchodu do akvaparku se ozval Kaii zapálený hlas. Ohlédl jsem se a spatřil, jak cupuje pár ve středních letech v tričkách z Disneylandu. „Ta vstupenka, co si kupujete, podporuje pomalou smrt složitě a inteligentní formy života! Máte na rukou krev!“ Dvojice šla bez povšimnutí dál a Kaii na ně důrazně namířila svou ceduli jako kopí.

Panebože. Byla naprosto dokonalá.

„Víte co? Balíme to,“ oznámil Todd skupině. Muselo se jim ulevit, protože se okamžitě rozešli.

Do háje. Nebyl jsem připravený. Teda připravoval jsem se na to celý den. Vlastně celý školní rok. Ale... nebyl jsem připravený. Naštěstí se Kaia stále škaredila na ten pár, který si teď kupoval lístky. Měl jsem tím pádem ještě čas, abych se dal trochu do kupy a pořádně se nadechl, než se otočí.

„No tak, na co čekáš? Ledovce dál tají, zatímco ty tu stojíš.“ Todd mě postrčil směrem ke Kaie.

Udělal jsem pár váhavých kroků. Byla tohle ta správná chvíle?

Rozhlédl jsem se kolem. Jasně, stála tu obrovská fontána ve tvaru mušle a byla celá pokaděná od holubů. Ale za parkovištěm akvaparku se rozprostírala široká zátoka a jemný, tlumený šum vln a křik racků mi připomínaly nějakou příjemnou písničku od Bona Ivera. Slunce se už skoro utopilo v moři a obloha potemněla v královskou modř s růžovými proužky letadlových stop. Kaia stála poblíž květinového záhonu, který nádherně voněl, i když jsem netušil, jak se ty kytky jmenují. Celé to bylo tak nějak kouzelné. Navíc se jí líbila moje cedule. A pravděpodobně na mě mrknula. A znovu jsme spolu něco zachraňovali, tak jako mokřady.

Jenže čím víc jsem se nutil jít dopředu, tím svíravější jsem měl pocit. Na obzoru se rýsovala obrovská, nezodpověditelná otázka. Ta stejná, která se přese mě převalila jako přílivová vlna pokaždé, když jsem se ji už už chystal pozvat na rande: Co když řekne ne? Pokusil jsem se představit, jaký by byl můj život poté, ale ukazovala se mi jen nekonečná černá prázdnota. Naprostý konec.

Sevřel se mi žaludek. Nohy mi zdřevěněly. V hrudi mě píchalo. Plíce se chystaly vypnout. Zatnul jsem zuby. Západ slunce, kytky, racci – nehodlal jsem tuhle chvíli promarnit. Pozvu ji. Jen co si vzpomenu, jak otevřít pusu.

A pak se otočila.

„Jé, ahoj, Came.“

Slova. Řekni něco. „Ahoj...“ Dobře, nebyl to ten nejlepší začátek, ale taky nic, co by se nedalo zachránit.

„Víš, ta tvoje cedule... Chtěla jsem ti to říct celý den...“

„Jo? Co?“ To byla dvě slova. Pokrok!

„... máš tam chybu.“ Kaia se usmála a ukázala nahoru. Zvedl jsem zrak a poprvé spatřil, že se slova „Svobodu žraloku“ rozmazala a teď vypadala, že žádají „Svobodu sraloku“. A bylo hůř. Můj obrázek žraloka, u kterého jsem se tak snažil, aby vypadal co nejvíc bezmocně a nevinně, měl skvrnu, která v kombinaci s pozměněným sloganem vyvolávala představu dýmajících výkalů.

Kaia zadržovala smích. „Nemyslím, že si toho všiml ještě někdo, ale celý den mě to rozptylovalo!“ Svěsil jsem ceduli a chtěl ji schovat, zničit, nechat zmizet. „Přišlo mi to srandovní.“

„Jo. Psina.“ Snažil jsem se dělat, že mi to nevádí, a zuřivě přitom skvrnu drhnul. Doufal jsem, že mi jen na ceduli něco přistálo při protestu a že to nebyla ve skutečnosti moje vlastní pitomá chyba, které jsem si vůbec nevšimnul. Ale čím víc jsem ji drhnul, tím víc se rozmazávala. A čím víc se rozmazávala, tím víc se mi vzdalovala ta chvíle, na kterou jsem čekal celý den. Celý rok.

Kaia si pořádně lokla z lahve na vodu a povzdechla si. „Tak, pro dnešek jsem se asi už vyřvala dostatečně.“

Uzavírala konverzaci. Musel jsem se z toho nějak vybabrat, než odejde. „To jo, asi by sis měla večer dát čaj s medem. Kvůli krku.“ Nádhera, Came. Teď zníš jako její máma.

„Pochybuju, že bude k mání u Steva Stevensonova na párty. Ale kdoví. Jdeš tam?“ zeptala se a zašroubovala víčko.

„Ke Stevovi Stevensonovi? Tomu, co není schopný projít kolem skříňky bez toho, aniž by na ni nakreslil penis? Asi ne, moc mě nebere otrava alkoholem ani znásilnění na rande.“ Zasmál jsem se a čekal, že se také zasměje.

Ale nezasmála.

Místo toho jen zvedla batoh a pokračovala. „Jo, já vím. Není to tvůj typ párty. Ale, no, měl bys přijít i tak. Aspoň se budu mít s kým bavit.“

Počkat. Kaia šla na párty u Steva Stevensona? A zvala...? Chtěla... abych šel taky?

„Tvoje cedule...“ upozornila mě Kaia. Pohlédl jsem dolů a zjistil, že jsem ji z nepozornosti upustil. Chopil se jí vítr a hnal ji přímo do zátoky.

„Panebože. Ne. Stůj!“ prosil jsem. Ale bylo příliš pozdě. Cedule odvanula do chladné vody, kde přistála jako toxické sralokové surfovací prkno.

„Nerozhazuj smetí!“ zahulákal na mě jeden z aktivistů.

„Měl bys to jít sebrat. Ta zátoka je už tak znečištěná z odtoků.“ Kaia svráстила tvář. Očividně jí za mě bylo trapně.

Táhlo mě to dvěma směry. „Já vím! Já – ehm – já jdu, ale ano! Přijdu...“ ujišťoval jsem ji. A jak jsem běžel k zátoce, upřesnil jsem: „Na párty! Přijdu na tu párty...“

Obyčejně by mi představa párty u Steva Stevensona připadala asi stejně lákavá jako schůze Národní střelecké asociace ve striptýzovém baru. Jeho večírky byly prý „legendární“, ale já si i tak byl jistý, že to bude jen takový obvyklý mix nudné náctileté rebelie a nadržené opilosti. Ale když tam bude Kaia, mohla by to být ideální příležitost, jak se víc sblížit. Oba si budeme připadat, že tam nepatříme a že nás tyhle obyčejné středoškolácké kraviny moc neberou. Takže jsem si na postel vyskládal svá nejlepší trička a hledal to, které by vyslalo ty správné signály. Takové, díky kterému bychom mohli začít konverzaci, nebo díky kterému by mě dobromyslně poštuchovala. Nebo možná přijdeme oba v tom stejném!

Očividně se nabízelo „Zachraňme mokřady“. Byl to náš největší úspěch. Dokonce jsme tam spolu tábořili, takže jak by na to mohla zapomenout? Jenže jsem si všimnul, že na

něm byla permanentní skvrna od potu z posledního případu, kdy jsem Kaiu téměř už pozval na rande. Budu muset vybrat něco jiného.

Zvedl jsem tričko s princeznou Leiou a nápisem „Ženská patří do odboje“, jenže jsem nikdy *Hvězdné války* neviděl, a to by mohlo působit trochu povrchně. (Máma nikdy moc nemilovala fantasy a sci-fi a směřovala mě k příběhům o dětech s postižením nebo o menšinách.)

„Znič patriarchát, ne planetu“ mi na párty moc vhodné nepřišlo. Sice s Kaiou asi sotva budeme tančit na stolech, ale také jsem nechtěl vypadat, že jsem schválně přišel všem kazit náladu.

„Knihy, ne zbraně“ ani dámské triko z mistrovství světa ve fotbale se mi taky nezdály.

Vážně jsem uvažoval nad tričkem s nápisem „Nikdo není ilegální“, ale Kaia byla Latinoameričanka a já nechtěl vypadat, že jí podlézám.

Nakonec jsem natrefil na tmavě zelené tričko s obrázkem stromu a slovem „Objímám“. To mi připadalo jako ta správná směs vtipu a hlubokomyslnosti, kterou jsem hledal. A taky to naznačovalo, že rád objímám, což nemohlo být na škodu.

Dnes konečně nastane ta noc, kdy pozvu Kaiu Gonzalsovou na rande.

V životě jsem spatřil hodně hrůz – ropné skvrny, koryta řek zaneřáděná odpadky, mláďata mořských želv zamotaná do sítí – a věděl jsem, že jsou všechny mnohem horší než to, na co jsem se díval teď. Jenže jsem nějak nedokázal svůj mozek přimět, aby to pochopil. To, co se odehrávalo tady, muselo být horší než všechno ostatní.

Steve Stevenson stál na okraji skokanského prkna, na sobě měl slipové plavky s americkou vlajkou, sluneční brýle a plastový havajský věnec. V ruce třímал mikrofon a rádoby „rapoval“ spolu s... byla to Cardi B? Basy mi trásly i kostmi, ale

přece jsem zaslechl něco o malé kurvě a botách a jak se prachy množí. Ano. Tohle byla bezpochyby Cardi B. V druhé ruce měl červený plastový kelímek, ze kterého šplouchalo pivo do tyrkysových vod vyhřívaného bazénu. Bazén byl narvaný lidmi, co se přidržovali různých nafukovacích zvířat. V ruce měli vlastní plastové kelímky, jásal a povzbuzovali ho. Kristepane, Steve byl dokonalá ukázka toho, jak bych nikdy nechtěl dopadnout. Čím přispíval světu kromě přiblblých spongebobovských memeček a jistoty, že se pivní průmysl nikdy nedostane do insolvence? Ale všichni ho zbožňovali. Nechápal jsem proč jako.

„Steve Stevenson je fakt srandovní,“ řekla holka vedle mě. Otočil jsem se. Kolem pasu měla plovací kruh ve tvaru plameňáka a kolem hlavy si omotala havajský věnec.

„Asi chceš spíš říct, že se chová mírně rasisticky.“

„Co?“ Zmateně zamrkala.

Ukázal jsem na to zvěrstvo, co poskakovalo na okraji skákacího prkna. Steve poklesl do podřepu a vrtěl zadkem směrem k davu. „Jasně, určitý slova sice přeskakuje, ale i tak je to naprosté ztělesnění kulturního přisvojování. Jaký vztah může mít bohatý bílý kluk z Ventury ke kultuře hip-hopu?“

„Možná se mu jen líbí její hudba. Cardi je moje kóča!“ Zavlnila se v bocích a vrazila do mě hlavou nafukovacího plameňáka.

„To jako fakt? Máš za vzor bývalou striptérku?“ Vzpomněl jsem si, že jsem s touhle holkou měl v druháku španělštinu. Zase se zatvářila zmateně. „Posloucháš někdy její texty? Jakou zprávu to dává mladým ženám?“ Steve byl očividně ztracený případ, ale možná bych dokázal napravit ji. Ale ona jen protočila oči, povytáhla si kruh a odešla. Povzdechl jsem si. Kaia by rozuměla, co jsem se snažil říct. Potřeboval jsem ji najít. Nejspíš tu taky naprosto trpěla.

Projel jsem dav pohledem. Vypadalo to, že dorazila většina naší třídy. Vráželi do mě, jak se hrnuli k bečce piva. Bylo

pěkně těžké rozpoznat něčí obličej, protože jediné osvětlení poskytoval bazén a světýlka omotaná kolem palem. Pomaličku jsem se sunul dopředu, přičemž mi na nohy cákala teplá voda a promočila mi boty. Všimnul jsem si Connera z těláku a zeptal se ho: „Neviděl jsi Kaiu?“ Ale on jen pokrčil rameny, zavolal „Padá!“ a jako podetnutý strom sebou sekl do bazénu. Šel jsem dál po tom kluzkém betonovém okraji. Předemnou byl prázdný plac, odkud bych mohl mít lepší výhled. Plížil jsem se těsně podél bazénu, až jsem se konečně procpal z davu. „Kaio?“

Steve stál pořád na skákacím prkně, ale přestal rapovat. Hodil mikrofon jednomu ze svých kámošů, exnul zbytek piva a kelímek zahodil do křoví. Něco si přetáhl přes rameno. Předtím jsem si nevšimnul toho černého pruhu, co měl přes hrud. Teď ale ano. Protože na něm visela puška.

Velká puška. Taková jako z filmu nebo videohry. Byla to útočná puška? Co sakra dělal...? Proč nikdo neječel? Neutíkal? Položil si pažbu na rameno, přimhouřil jedno oko a zamířil.

Na mě.

Stisknul spoušť. Zaječel jsem a padl na zem. Automaticky jsem si zezadu zakryl krk a stočil se do klubíčka.

Plesk. Plesk. Plesk. Něco mi vybuchlo nad hlavou. Na ruce mi dopadly mokré kapičky. Asi minutu jsem slyšel jen krev, jak mi pumpuje v uších. Když ustoupila, nahradil ji jiný zvuk: smích. Posadil jsem se. Rozhlédl jsem se a viděl, že lidi smíchy padají do kolen. Z kelímků jim cákalo pivo, jak se snažili nabrat dech. Pak jsem si toho všimnul. Za mnou bylo mezi dvěma palmami natažené obrovské plátno s nasprejovaným terčem. Celé bylo zacákané neonovými barvami. Stejnou barvou, která mi teď špinila ruce. Vkročil jsem Stevovi přímo do mušky.

Steve zahodil svou paintballovou pušku a skočil do bazénu kufr. Lidi vrískali, když je zasáhla vlna. Za chvíli už lezl ven na hlubokém konci bazénu a vyhoupl se tam, kde jsem byl já.

Z těla mu crčela voda. Přišel o sluneční brýle, ale havajský věnec mu visel pořád kolem krku, i když celý urousaný a zplihlý. Spěšně jsem se vyškrábal na nohy a zjistil, že jsem měl kalhoty vpředu promočené, jak jsem klečel na mokřém betonu.

Steve se zešíroka a potěšeně zubil.

„Ty vole, to byla teda prdel.“

Ne jasně. Jasně, že se omluva nekonala. „To jo. Ha, ha. Taková sranda. Reagoval jsem naprosto přirozeně na člověka, na kterého se střílí.“ Zatahal jsem si za kalhoty a cítil, jak se mi látka lepí na lýtka.

„Ani jsem netušil, že chlapovi může hlas vyskočit tak vysoko.“

A nastupuje mizogynie. „Hm, ‚chlapi‘ mívají široký hlasový rozsah.“ Věnoval jsem mu zlý pohled. Nikdo jiný mu nejspíš nic nevytkne, ale já nad tím nehodlal mávnout rukou. „A usu-zovat, že cokoliv typicky asociované se ženami je automaticky špatné nebo nedostatečné, není –“

Steve naklonil hlavu na stranu a poprvé si mě pořádně prohlédl. „Známe se?“

Můj žaludek udělal kotrmelec. Technicky vzato jsem neměl pozvánku. Ale měl jsem za to, že to byla taková ta párty, na kterou lidi prostě jen tak dorazí. Tak se to dělalo, ne? U dveří nikdo nebyl. No, kromě týpka v jednorožčím pyžamovém overalu s vílími křídly, který tam odpadl vedle napůl snědené pizzy. Ale nikdo se neptal na jména ani nekontroloval seznam. Rodiče nikde.

Steve na mě stále zíral a čekal. Natáhnul jsem ruku. „Já jsem Cam. Cam Webber. Kaia mě pozvala.“ Celé jsem to ze sebe vychrlil na jeden nádech. Bylo to blbý, zněl jsem nervózně. Což jsem nebyl. Teda ne moc. Snažil jsem se z mysli vytěsnit scény ze starých filmů, kde namakaný populární týpek s dokonalým účesem potupně vyhodí dveřmi šprta, který má brýle splepené izolepou. Polknul jsem. Proč jsem měl najednou sucho v puse?

Steve mi potřásl rukou. I když jsem si myslel, že to ani nejde, vypadal teď ještě zmatenější. „Kaia?“ Zdálo se, že loví v paměti.

„Jo. Kaia Gonzalesová. Neviděl jsi ji?“

„Kaia... Kaia...“ Přiložil si ruku k bradě a dělal, že přemýšlí. „Jak vypadá?“

Skoro jsem obrátil oči v sloup. Očividně neměl tušení, kdo Kaia je. V mobilu měl nejspíš celý dívčí volejbalový tým, ale holky, jako je Kaia, by si ani nevšimnul. Jenže na druhou stranu tu bylo asi dvě stě lidí, byla tma a tohle byl jeho dům. Sám jsem neměl moc velkou šanci Kaiu najít a možná ji Steve přece jen viděl. „No, má tmavé kudrnaté vlasy? Hnědé oči? Asi takhle vysoká?“ Zvedl jsem ruku trochu pod obočí.

Steve zavrtěl hlavou. „Musíš být specifičtější. Hledám Kardashianku, nebo Taylor Swift? Čím disponuje?“

„Tak tenhle dotaz mi není nikterak příjemný.“

Steve krátce, překvapeně vyštěknul smíchy a pak mi kolem ramen přehodil paži. Trhnul jsem sebou. Takhle zblízka z něj šel chlór a pivo a já cítil, jak mi vlhne tričko. Tvář měl najednou jen pár centimetrů od mé, oči mu zářily a díval se na mě tak nějak zběsile. Zubil se. „Líbíš se mi. Jsi srandovní. Jdem se po ní mrknout.“

Než jsem stačil odpovědět, Steve vykročil. Paži měl stále kolem mých ramen, a já tak musel klopytat vedle něj. Nemusel vynaložit jakoukoliv námahu, aby se dav před námi hned rozestoupil. Lidi mu prostě automaticky udělali místo.

Steve energicky kráčel zahradou, jako by byl na nějaké důležité misi. „Nevím, jestli to víš, Came, ale já jsem vcelku dost populární. Přišli sem lidi kdovíodkud. Některé ani neznám. Třeba tebe! Ale stejně, poptáme se kolem.“ Dorazili jsme k domku za bazénem. Steve trhnutím otevřel posuvné skleněné dveře a strčil mě dovnitř.

Vevnitř byla ještě větší tma než venku, hudba hrála ještě hlasitěji a ze všech těch mokrých těl bylo v místnosti pěkně

vlhko. A že jich tu byla spousta. Do háje, co se tady dělo? Pohledem jsem přeskakoval sem a tam, ale viděl jsem jen končety. Zamotané dohromady. Napůl visící z gaučů. Přitisknuté do rohů. Díkybohu, že hudba byla tak nahlas, jinak kdo ví, co bych tady slyšel. Ať jsem se podíval, kam jsem chtěl, cítil jsem, že narušuju něčí právo na soukromí.

Steve zamířil do středu místnosti, bez problémů překračoval nohy a paže a mě táhl s sebou. Cestou jsem se omlouval těm rukám a prstům u nohou, na které jsem stoupnul, ale nikdo si mě nevšímal. „Poznáváš některé z těch tělesných částí?“ zahulákal mi do ucha.

„No, hm...“ Zíral jsem na plakát s papouškem a margaritou na zadní stěně a bál se, co bych spatřil, kdybych se podíval níž.

„Came, Came, Came. Ty mi to nijak neusnadňuješ.“ Přiložil si k ústům dlaň a zakřičel: „Hej, vojíždí tu někdo Kaiu?“ Pokojem se prohnal smích. „Je tohle Kaia?“ zeptal se jeden kluk a zrzka, se kterou se líbal, ho praštila a zasmála se: „Ty seš blbej.“ Zase smích. Steve se na mě podíval a teatrálně pokrčil rameny. „Asi ne.“ Pak mě popadl za paži a táhl mě zpět k posuvným skleněným dveřím.

„Tohle zavání sexuálním násilím, Steve!“ křičel jsem přes hudbu a zavadil nohou o prázdný plastový kelímek. „Všichni chlastají!“

Steve se zastavil. Překvapeně vytřeštil oči. „Ty jo, díkec, Came. To mi uniklo.“ Obrátil se zpět do pokoje. „Hej! Mrdáte tu všichni z vlastní vůle? Cam má strašný obavy.“

Z hromady těl se ozval souhlasný jásot, následovaný smíchem. Do vzduchu se vymrštilo několik pěstí.

„Tak to se cítím hned lépe. Pátrání pokračuje...“

Vytáhl mě ven k bazénu. Do tváře mě uhodil chladný noční vzduch a po lepkavém teple v domku to působilo jako šok. Tváře mi hořely. Věděl jsem, že jsem stopro celý rudý, a štvalo mě to. Neměl jsem důvod se stydět. Zachoval jsem se správně, že jsem něco řekl. Ale tváře mi hořely dál. A Steve si toho všiml.

Jak jinak. Ještě víc se usmíval. Stáhl mi z ramen paži, z bečky kousek od nás sebral kelímek a zkušeně načepoval pivo.

„Chceš? Vypadáš, že je ti hic.“ Oči se mu pobaveně třpytily.

„Ne.“

Steve pokrčil rameny a pivo vypil. Zřejmě neměl zájem své vrstevníky k pití alkoholu nutit. Otřel si ze rtu pěnu a opřel se o bečku, připravený na opravdovou konverzaci. „S Kaiou jste si blízcí?“

„No, hm, jsme kamarádi.“

„Ale chceš to do ní naprat, co? Votřít si celý to svoje vychrtlý tělíčko o její.“

„Ne!“ namítal jsem jak proti popisu vychrtlý, tak proti otírání. Ne že by mě nikdy nenapadlo... ale nebylo to... a vždycky jsem... „Tak to není,“ zamumlal jsem.

„Símťě. Chceš Kaiu vojet, stejně jako Aquaman rajtuje na delfínech.“ Začal významně pohupovat pánví dopředu a dozadu. Odvrátil jsem zrak, ale on se jen přisunul blíž ke mně. „Kaio...“ Zavřel oči a pusu nechal pootevřenou. Ustoupil jsem dozadu. Steve se přisunul blíž. „Aaaaach, Kaio...“ Steve začal sténat. Lidi se otáčeli a pochechtávali se.

„Nejde jenom o sex, jasný? Kaia je úžasná!“

Steve prudce otevřel oči. Přestal trhat pánví. „Zkusme to zevnitř,“ navrhl náhle naprosto soustředěně.

Ocitli jsme se v místnosti, která by se dala popsat jako herna. Nebo chlapské doupě. Nebyl jsem si jistý, protože doma jsme měli jen obývací a tím to končilo, co se relaxačních prostorů týče. A i tam jsme nacpali jídelní stůl. Sem by se náš obývací nejspíš vešel dvakrát. Místnosti dominoval obrovský měkký kožený gauč ve tvaru L. Ve skleněných vitrínách na stěnách visely sportovní dresy – Lakers, Dodgers, Rams. Všechny popdepsané. V rohu stál přístroj na popcorn, na který se zřejmě už dávno zapomnělo.

Na gauči sedělo několik kluků a všichni se hrbili nad ovládním v rukou. Zkusil jsem uhodnout, co hrají, ale nepoznával

jsem to. Něco s lasery a ufouny. Znenadání mi celý svět zčernal.

„Zastavte palbu! Zastavte palbu! Tohle je Camova zóna bezpečí! Boj se zbraní!“ To mi Steve zakryl oči dlaněmi. Snažil jsem se mu vysmýknout, ale držel mě o to pevněji.

„Přestaň! Pusť mě!“ Konečně se mi podařilo strhnout jeho ruce z obličejů a stanul jsem tváří v tvář osazenstvu pokoje. Pausnuli hru a hleděli na mě. Nastalé ticho jen podtrhovalo jejich otrávené pohledy. Paráda.

Steve do mě šťouchnul. „Možná tady něco vědí,“ pronesl jevištním šepotem.

„Ehm...“ Bleskově jsem si prošel všechny možnosti, které by mi umožnily dostat se odsud s minimální ostudou. Bohužel se zdálo, že nejrychlejší bude, když se Stevovi podvolím. „Neviděl tu někdo Kaiu Gonzalesovou?“

Prázdné pohledy a pár otrávených zamručení. Steve mě chytil za rameno. „Sorry, kámo. Smůla.“ Grandiózně pokynul přítomným. „Nechť znovu započne krveprolití!“ Hra se znova rozjela. Rozeřvaly se laserové pistole a exploze. Nějaká obluda s chapadly se roztránila na miliony pixelových částic a mně se opět setmělo před očima, když mi Steve znovu zakryl oči a vytáhl mě z pokoje.

Vytrhnul jsem se mu, jen co jsme vešli do široké dlaždicové chodby. Byla tak rozlehlá a dlouhá, že měla u stěn asi ve dvoumetrových intervalech takové ty divné půlstolky. Steve mě hladil po zádech.

„Ššš. Už je to dobrý. Pistolky šly pápá.“

Ucuknul jsem. „Hele, já se nestydím za svoji úplně přirozenou reakci na strach. Bát se je normální.“

Steve pokrčil rameny. „Bát se je nuda.“

„Nedělej, že ty se ničeho nebojíš.“

Steve se na chvíli zamyslel. „Máš recht. Bojím se, že mi zkazíš párty.“ Otevřel jedny z mnoha dveří, které lemovaly chodbu, a zmizel.

Šel jsem za ním a okamžitě se rozkašlal. Pokoj byl tak zakouřený, že jsem neviděl víc než obrysy a z pachu trávy jsem sebou skoro švihl. Jen stěží se mi povedlo rozeznat kulečnickový stůl posázený bongy. Stevovi kámoši byli očividně ze staré školy. „Ty jsi takový debil,“ dostal jsem konečně ze sebe po několika dalších sípavých zakašláních.

Steve se ke mně obrátil. Stál dost blízko, abych viděl jeho falešný ublížený výraz. „Kámo, to je dost nevděčný. Po tom všem, co pro tebe dělám, abych ti pomohl najít tvou holku?“ Otočil se na podpatku arazil si to kouřem dál. „Pozor, huliči! Viděl někdo z vás Kaiu? Tady Cam mi nepoví, s čím pracuju, co se týče zadku a koz, takže vám nemůžu dát její popis.“ Spatřil jsem šanci na útěk, přikrčil se pod mařenovým kouřem a zamířil zpět ke dveřím. Najdu Kaiu sám. Steve pokračoval: „Jo a nezná někdo Cama? Kdokoliv? Protože si začínám myslet, že to je duch.“

Rukou jsem odháněl kouř, našel dveře a vypoťácel se zpět do chodby.

A přímo do kalhot barvy khaki.

Dospělej.

Do hajzlu.

Narovnal jsem se. Bylo mi jasné, že mám oblečení nasáklé kouřem, a jen jsem doufal, že nemám zarudlé oči.

Byl vysoký, se širokými rameny a namakanými hrudními svaly. Na sobě měl těsnou polokošili, napnutou k prasknutí. A ještě třešnička na dortu – z jeho nakrátko střižených šedivých vlasů a super vzpřímeného postoje čišela zkušenost v armádě. Nepochyboval jsem o tom, kdo to je. Stevův otec.

„Ehm, promiňte, pane –“

„Ty tady piješ?“ zeptal se, než jsem stačil domluvit, a přimhouřil oči.

„Ne!“ Nikdy jsem nebyl tak rád, že nepiju. Měl jsem pocit, že tenhle člověk byl lidský detektor lži.

„Kde máš klíče od auta?“ Pořád se na mě podezřívavě díval.

„V misce u vstupních dveří. Tam, jak se psalo, at' je odložíme.“ Polkl jsem.

Tváří pana Stevenzona si rozrazil cestu široký úsměv. „Tak co, že nepiješ?“ Ztěžka mě plácnul do zad a do ruky mi vrazil pivo, které zčistajasna vyčaroval. V šoku jsem zíral na plechovku a stěžl si byl vědom něčeho jiného, než jak mě její orosený kov studí v ruce. Pan Stevenson přešel k oknu na konci chodby a vyhlédl z něj, přičemž si otevřel vlastní pivo. „Podívej na to.“

Ani jsem se nehnu, ale on mi pokynul, abych přistoupil blíž. Tak jsem se k němu přišoural. Oknem jsem viděl všechen ten chaos Stevova večírku. Lidi v plavkách se honili na trávníku, další shazovali jeden druhého do bazénu. Někteří se opírali o palmy a líbali se. Jiní tančili s kelímky nad hlavou a i vevnitř jsem slyšel, jak u bazénu duní hudba. Pan Stevenson vydechl a loknul si piva.

„Takhle má vypadat pořádná středoškolská párty, co? To jsou kurva vzpomínky.“ Plechovkou piva cinknul o tu v mé ruce a pak se s výrazem hrdosti zase zahleděl na večírek. To byla moje šance vycouvat. Pokud Kaiu nenajdu v několika příštích vteřinách, popadnu klíče a vypadnu. Opatrně jsem ustoupil o krok dozadu, ale Stevův táta se odvrátil od okna a zahleděl se na mě. Pohled mu padnul na plechovku v mé ruce. „Ty nepiješ.“

„No... já...“

Otevřely se dveře. Ven se vyvalil oblak kouře a za ním následoval Steve. Všimnul si, jak s jeho tátou stojím na konci chodby, a přidal se k nám. „Čau tati. Sehnals skvělou trávu, díky. Teď si ale musím vypůjčit tady Cama. Jsme na tajné misi.“ Hodil mi paži přes ramena.

Pan Stevenson se na syna usmál se zřetelnou pýchou ve tváři. „Bavte se, chlapci. Chovejte se, abyste nechovali.“ Zachechtal se. Hnus.

Steve mě navigoval pryč, z ruky mi vyškubnul pivo a nechal ho na stolku. „Nechceme přece pošpinit tento chrám

počestnosti.“ Na okamžik jsem byl vděčný, že mě zachránil před svým otcem, ale jak mě táhnul halou dál, moje podrážděnost se vrátila. Vytrhnul jsem se mu.

„Víš co? Jsem v pohodě, Steve. Můžeš se vrátit ke karaoke nebo stříbě na terč nebo tak.“

Steve dotčeně zalapal po dechu. „Cože? Ani nápad! Jaký bych to byl hostitel? Vždyť je jasný, že nemáš žádné kamarády. Nikdo tě tu nezná. Ptal jsem se.“

„Není tu přece celý náš ročník.“

„No, tak trochu je.“

„Mám kamarády, co k nám do školy nechodí,“ řekl jsem a myslel na Todda a Patrice.

Steve si přitisknul dlaně na tváře. „Páni. Že oni bydlí v Kanadě?“

Překřížil jsem paže. „Kaia je moje kamarádka.“

„Jasně. Úžasná Kaia. Tos mi říkal. Tak ji pojďme najít! Nechci, aby ti tu bylo smutno, Came.“ Steve svůj tón napěchoval starostlivostí. Jsem sice pacifista, ale v jeho společnosti jsem docela vážně zvažoval násilí.

Zahnuli jsme do další chodby.

„Jak je tenhle dům velký?“ Přemýšlel jsem o tom už dřív, ale teď jsem se už musel zeptat. Dávno jsem ztratil ponětí o tom, kde jsem. Byla tu jedna béžová dlaždicová chodba za druhou.

„Hmmmmm, pět set třicet čtverečních metrů plus domek u bazénu?“ tipoval Steve. „Táta je dodavatel. Dělá hodně zakázek v Calabasas. Celej barák je v podstatě odepsanej z daní.“

Vedl mě do další chodby a já přemýšlel, jaký to asi je bydlet v paláci. „Už moc pokojů nezbyvá...“ pronesl Steve zpěvavě. „Kde by jen mohla ta úžasná Kaia být?“ Neobtěžoval jsem se odpovédět.

Zahnuli jsme za další roh a hudba, která do té doby jen vzdáleně duněla, nabyla na hlasitosti. Široký klenutý průchod odhalil jídelnu s obrovským stolem, nad kterým visely dva lustry. Obyčejně musel vypadat impozantně a formálně, ale